

(питање за Верана Бакотића)

Не бих да додатно повређујем деликатну, рањиву психу Верана Бакотића, који једну обичну политичку дебату не уме људски да изнесе до краја, већ је доживљава као „вулгарне, увредљиве нападе“ на његову личност – коју, узгред, уопште нисам нигде ни поменуо. Рекло би се на први поглед да је реч о једној песничкој души, коју боле сва, па и најмања неслагања са својим (претпостављам идеолошким) родом, било где на земаљској кугли, па их одмах доживљава лично и веома трауматично. Зато овом приликом и нећу да започињем расправу с њим – а с њим се до сада и нисам расправљао – јер стварно не желим да га повредим било каквим аргументом који се на било који начин коси с његовим тананим сензибилитетом или погледом на свет.

Међутим, чим се опорави од своје узрујаности, ова песничка, нежна душа ипак треба да објасни неке ствари које је, истина, вероватно у афекту своје рањене психе, изрекла. Дакле, треба тачно да наведе места где је било који мој текст био "шовинистички", "расистички" "вулгаран", "нетрпељив према људима другог порекла" или дезавуисао било чије "етничко", "географско" па чак и "класно" порекло. И, наравно, где сам га ја то „напао“.

У случају да их не наведе, биће јасно да је овде на делу или већ поменуто, превелика лична осетљивост особе којој је потребан мир стакленог звона или, што би већ било забрињавајуће, само једна већ добро позната методологија, с коренима из старих добрих стаљинистичких времена, да се неко оцрни без аргумената - или у недостатку истих - и да му се налепе лажне етикете за потребе неке (будуће?) идеолошке комисије, која неће морати да чита изворне текстове нити да их представи као доказе, већ ће се једноставно користити "неспорним ауторитетом" Верана Бакотића.

Надам се да је ипак ово прво у питању, јер се за такво стање, ако ништа друго, бар могу имати симпатије, па чак и саосећање.

За крај, унапред напомињем да се фамозно "читање између редова" не признаје као доказ, већ само директни цитати.

27.08.2008.